

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק י"ט

קונטרס 349

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אומר (דברים א) "ולו אתן את הארץ אשר דרך בה" וכתוב (שופטים א) "ויתנו לכלב את חברון". (סוטה לד)

וכל כך למה מפני שעינו הטעתו, - שראה ברוח הקודש שיצא ממנו שמואל הנביא ששקול כנגד משה ואהרן יחד, כמו שנאמר בתהלים (פרק צ"ט ו) "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו קראים אל ה' והוא יענם". וסמך על עצמו ולא נטל עצה מן הזקנים, כמו כן כל אחד שסומך על עצמו ולא מתייעץ ומבקש זכות אבות יכול לפול חס ושלום.

על כן צריך לידע כמה חייבים לשמוע בקול חכמים, ולהאמין בדבריהם הקדושים, שלא יבוש וימצא עצמו בעולם האמת ללא כלום, כדפרשתי בפרשת מקץ (פרק מ"א א) "ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאור".

בהקדם דברי הרה"ק רבי מאיר מכרימישלאן זי"ע, שספר בשם אביו, שפעם אחת היתה לו "עלית נשמה", וראה כי הביאו לעולם העליון איש אחד צעיר לימים, ואחריו איש זקן ושבע ימים. והנה להצעיר קראו שם זקן וישיש, ולאיש הזקן - קטן וילד. ושאל: הלא פה הוא עולם האמת, ולמה תתלווצצו?

השיבו לו, כי האמת כן הוא, כי האיש הצעיר פעל בשנותיו המועטות הרבה מאוד, ויום לשנה נחשב לו, אבל הזקן לא פעל כלום בכל שמונים שנות חייו, ועל כן הוא ילד מסכן.

ואמר הצדיק ר' מאיר זצ"ל, שזהו שאמר הכתוב: "ויהי מקץ שנתים ימים", שיש אשר בהגיע האדם לקץ חייו, והנה הוא רואה "שנתים - ימים", שמכל השנים הרבות שלו אין אצלו אלא ימים אחדים.

מרמז לחיי האדם בעולם הזה, "שנתים", כמו שינה חולפת, שעוד מעט הוא נגש לפני בית דין של מעלה ושם ישאלוהו על אותיות מ'ק'י' שהיא "מיוזזה" "ק'דושה" "צ'יצית". [ועין בספרנו מה שהארכנו בזה].

והנה עומד על ה"יאור", אפ"ל, ותבת "יאור מרמז" על סודות התורה ורזין דאורייתא, כמו שכתוב בתיקוני זוהר (כ"א ג:) על הכתוב (שמות א, כ"ב) היאורה תשליכוהו, לפי ד"אור" בגימטריא "רז", עיי"ש.

והנה "עומד" עומד (על היאור על הסוף שנתגלה לו) ומשתומם שכל מה שעברתי ב120- שנה וחשבתני שאני צדיק ולמדתי הרבה תורה, "ופרעה חולם", "פרעה" לשון גלוי כמו שכתוב (ויקרא יג, מה) ראשו יהיה פרוע, דפרושו שראשו יהיה מגלה, עד כאן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְזֶהוּ "וַיְהִי מִקֶּץ" הַיָּינוּ סִבַּת הַקֶּץ, שְׁנַתְאֲרַךְ הַקֶּץ וְזָמַן הַגְּאוּלָּה כֹּל כֶּן זָמַן, וְכֹוֹלֵתִי לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה עַל יְדֵי לִימוּד הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ, וְלֹא שְׁמַעְתִּי לְקוֹל הַזְּרִים וּמוֹרִים שְׁאוּמְרִים שְׁשַׁעָה אַחַת לִימוּד זֹהַר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה פִּי אֶלְיָי, וְכוּ'.

וּבִסְפָר מְאוּר עֵינַיִם (בְּרִישׁ לְקוּטֵי מִסְכַּת שֵׁבֶת) כָּתַב עַל הַפְּסוּק הַנִּל, וְזֶה תִּנְרָף דְּבָרָיו: שְׁאוּתָהּ הַסְּגָלָה שֶׁל הַשְּׁתַּטְחוֹת עַל קִבְרֵי אֲבֹת יֵשׁ בְּדוֹרוֹת אַחְרוֹנִים כְּשֶׁלּוּמְדִים

ג. וכתב רבנו הבן איש חי זיע"א בספר הדרושים פרשת לך לך: "וילך אברם כאשר דבר אליו ה'" וכו', ועוד נראה לי בס"ד. שפרט עתה שנותיו כמה היו בצאתו מחורן, ואקדים מה שכתב הרב מהרר"א ז"ל בחזון למועד (דף ד'), על פי "יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה", במה הכתוב מדבר, בראובן ושמעון שנפטרו ביום אחד ועמדו שניהם לפני בית דין של מעלה. ראובן נפטר בן שבעים שנה, ושמעון בן ששים. שאלו לראובן כמה ימי חיך והוא אומר שבעים, ואומר לו לא כן, אלא אתה בן עשרה שנים. ושואלים לשמעון כמה ימי חיך ואומר ששים. ואומר לו לא כן, אלא אתה בן ארבעים. ואז ראובן צועק איך אפשר שזה קשיש מנאי. והלא אני הייתי מזומן בסעודת מילה שלו, ואיך היה קשיש מנאי שלושים שנה, **אומרים לו כאן החשבון לפי כשרון המעשים**, ושנים שעברו לאדם בחטאים אין נחשבים לשנים. ורק שנים שהם בכשרות המעשים הם שנים, לכן אתה כל ימיך היית חוטא, ואחר ששים שנה עשית תשובה, וחייית עשרה שנים בכשרון המעשים. לאלו חשבונם לשנות חיים, נמצא ימיך עשרה שנים. ושמעון אחר עשרים עשה תשובה, וחיה ארבעים שנה בכשרון המעשים. נמצאת אתה בן עשרה, והוא בן ארבעים. **ולזה אמר "יראת ה' תוסיף ימים"**, כי יש מתקן בשנים האחרונים את השנים שחסרו ממנו וחוזרים ונוספים לו, ונמצא אינו חסר כלום. "ושנות רשעים תקצרנה", שמקלקלים שנותם ואין מתקנים העבר, ולכך אף על פי שימותו זקנים בני שבעים, נחשבים בהוא עלמא קטנים בני עשר, עכת"ד ע"ש. ובזה פירשתי בס"ד "קטון וגדול שם הוא", כי שם יתברר מי זה הקטן בשנים, ומי זה גדול בשנים, כי יש בתר דקשיש הדר התם לדרדקי, וכמו ראובן הנזכר.

ובזה יובן מה שכתוב בגמרא דסוכה אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותינו, ובזה יובן מה שאמר דוד המלך עליו השלום "ושבתי בבית ה'" הוא עולם הבא לאורך ימים, שגם שם אני נחשב זקן בן שבעים שנה כאשר אני בעולם הזה, והנה ידוע דח"א בן שלש שנים הכיר אברהם אבינו את בוראו, וח"א בן מ"ח, ולמ"ד בן שלש, אם כן היה חושב איש שוגה דחסרו אותם השלש ממנו, ועתה בצאתו, נחשב שהוא בן ע"ו שנים, ולמ"ד מ"ח נחשב בן ז"ך שנים, לכך בא הכתוב והגיד דאברהם אבינו עליו השלום אחר שהכיר את השי"ת, תיקן את אותם שנים שהיו לו בגיותו ולא נחסרו ממנו, כי בצאתו מחורן היה בן חמש ושבעים שנה שלמים, עכ"ל.

ואם כן העצה היעוצה הוא למלא ימיו בלימוד הזוהר הקדוש אשר ערכו עולה שעה אחת לשנה, ועל ידי כן יוכל לתקן בתשובתו כל ימיו אשר לא עבד את השם יתברך, כדי שלא יבוש, וכמו שאמר הרב בביאור לפסוק "יראת ה' תוסיף ימים", וכמו שהבאנו בשם המרח"ו, שעל ידי לימוד הזוה"ק זוכה ליראת שמים טהורה.

חֲכָמָה הֵם בַּתּוֹרָה, בַּעֲשָׂרָה שְׁמוֹת חֲקוּקִים, וְנִכְלְלוּ בְּשֵׁם אֶחָד שֶׁל עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת חֲקוּקוֹת, סוּדוֹת הָעוֹלָם הַבָּא, בְּאוֹתָם זְהָרִים, שְׂאִין הָעֵינַן שׁוֹלֵטֵת לְרָאוֹת, וְאֶפְלוּ בְּשֶׁכֶל לְדַעַת, וּלְהַסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ עֵדוּן וּתְשׁוּקָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹרִישׁ לְצַדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זֹלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. שֶׁדַּחְנוּ שֶׁל אָדָם מְזַכֶּה אוֹתוֹ לְאָכַל עַל שֶׁלַחַן אַחֵר בְּעֵדוּן שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל ב ט) כִּי עַל שֶׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תְּמִיד הוּא אֹכֵל. וְדוּד הַמֶּלֶךְ הִיזָה אוֹמֵר, תַּעֲרֹף לְפָנָי שֶׁלַחַן נֶגֶד צַרְרִי, וְזוֹהִי עַרִיבַת הַשֶּׁלַחַן בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, שֶׁהָרִי אִזּוֹ הוּא עֵדוּן וּתְשׁוּקָה שֶׁהַנְּשָׂמָה נְהַנִּית בָּהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא.

וְכִי שֶׁלַחַן יֵשׁ לְנִשְׁמוֹת בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? בְּנֵי שְׁהָרִי מְזוֹן וְסִפּוּק וְעֵדוּן אוֹכְלִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם כְּמוֹ שְׂאוּכְלִים מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים. וְכִי מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים אוֹכְלִים? בְּנֵי כְּמוֹתֶם אֶכְלוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר. וְאוֹתוֹ מְזוֹן סוּד הוּא לְטַל שֶׁשׁוֹפֵעַ וְנִמְשָׁף מִמַּעֲלָה מִסוּד הָעוֹלָם הַבָּא, וְהוּא מְזוֹן שֶׁל אֹר שֶׁמֶן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ, וְנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים נִזְוָנוֹת מִשֵּׁם בְּגֵן עֵדֵן וְנִהְנָחוּ שֵׁם, שֶׁהָרִי שֵׁם נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְלַבְּשׁוֹת בְּגֵן עֵדֵן שֶׁל מִטָּה כְּמוֹ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה.

וּבִשְׁבָתוֹת וּבְזִמְנֵים מִתְפַּשְׁטִים וְעוֹלִים לְרָאוֹת בְּכַבּוּד רַבּוֹנִם וְלִהְתַּעַדֵּן בְּעֵדוּן עֲלִיוֹן בְּרָאוּי, שֶׁכְּתוּב (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ יְבוֹא כָּל בֶּשֶׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָי אָמַר ה'. וְכִי כָּל בֶּשֶׂר יְבוֹא? לֹא כִּף הָיָה לוֹ לְכַתֵּב, אֲלָא כָּל רוּחַ אוֹ כָּל נִשְׁמָה. מֵהוּ כָּל בֶּשֶׂר?

גְּלִפְיָן, וְאַתְּכִלְיוּ בְּשֵׁמָא חַד, דְּעֲשָׂרִין וְתַרְיִן אַתּוּוֹן גְּלִפְיִין, רְזִין דְּעֲלָמָא דְאַתִּי, בְּאִינוּן זִיְהִרִין, דְּלֹא שְׁלֵטָא עֵינָא לְמַחְמִי, וְאַפִּילוּ בְּסַכְלַתְנִי לְמַנְדַּע, וְלֹא סַתְּכָלָא בְּהָהוּא עֵדוּנָא, וְכִסּוּפָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְסִין לֹון לְצַדִּיקָיָא לְעֲלָמָא דְאַתִּי. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זֹלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. פְּתוּרָא דְבַר נֶשׁ, מְזַכֵּי לִיָּה לְמִיכַל עַל פְּתוּרָא אַחְרָא, בְּעֵדוּנָא דְהָהוּא עֲלָמָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שמואל ב ט) כִּי עַל שֶׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תְּמִיד הוּא אֹכֵל. וְדוּד מְלֹכָא הוּזָה אָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרֹף לְפָנָי שֶׁלַחַן נֶגֶד צַרְרִי, וְדָא אִיְהוּ אַתְּסִדְרוּתָא דְפְתוּרָא בְּהָהוּא עֲלָמָא, דְהָא כְּדִין אִיְהוּ עֵדוּנָא וְכִסּוּפָא, דְנִשְׁמַתָּא אַתְּהִנִּי בְּהוּ, בְּעֲלָמָא דְאַתִּי.

וְכִי פְתוּרָא אִית לֹון לְנִשְׁמַתִּין בְּהָהוּא עֲלָמָא. אִין. דְהָא מְזוּנָא וְסִפּוּקָא דְעֵדוּנָא, אַכְלִי בְּהָהוּא עֲלָמָא, כְּגוּוּנָא דְמְלֹאכִי עֲלָאִי אַכְלִי. וְכִי מְלֹאכִי עֲלָאִי אַכְלִי. אִין. כְּגוּוּנָא דְלַהוּן אֶכְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא. וְהָהוּא מְזוּנָא, רְזָא אִיְהוּ לְטַלָּא, דְנִגִּיד וְאַתְמַשְׁף מַעֲיִלָּא, מְרִזָּא דְעֲלָמָא דְאַתִּי, וְאִיְהוּ מְזוּנָא דְנִהִירוּ מִשְׁח רַבּוּת קֹדְשָׁא, וְנִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקָא אַתְּזַנִּי מִתְמֵן בְּגִנְתָּא דְעֵדֵן, וְאַתְּהִנוּן תְּמֵן. דְהָא תְּמֵן נִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקָא, מִתְלַבְּשֵׁן בְּגִנְתָּא דְעֵדֵן דְלַתְתָּא, כְּגוּוּנָא דְהָאִי עֲלָמָא.

וּבִשְׁבָתִי וּבְזִמְנֵי מִתְפַּשְׁטָאן, וְסִלְקִין לְמַחְמִי בִיקְרָא דְמְאָרִיהוּן, וְלֹא תַעֲדָנָא בְּעֵדוּנָא עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוֹת, דְכְּתִיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ יְבוֹא כָּל בֶּשֶׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָי אָמַר יי'. וְכִי כָּל בֶּשֶׂר יִיתִי, לֹאֹ הִכִּי הָהוּ לִיָּה לְמַכְתֵּב, אֲלָא כָּל רוּחַ אוֹ כָּל נִשְׁמָה, מֵהוּ כָּל בֶּשֶׂר.

אָלֵא קֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא עֲבַד לִיה לְבַר נֶשׁ בְּהַאי
עֲלָמָא, פְּגוּוּנָא דִּיקְרָא דְכַבּוּד עֲלָאָה
לְעִילָא. הַהוּא כְּבוּד עֲלָאָה, אִיהוּ רִיחַ לְרִיחַ,
וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמָה, (דף קנ"ז ע"א) עַד דְּמַטִּי לְחַד
אַתְרַּ לְתַתָּא דְאַקְרִי גּוּף, וּבְהַאי עֵייל חַד רִיחַ
דְּמַקְוֵרָא דְחַיִּים, דְּאַקְרִי כָל, בְּדָא אִיהוּ כָל
טוֹבָא, וְכָל מְזוּנָא, וְכָל סְפוּקָא, דְּהַהוּא גּוּף.

וְרִוּא דָּא, (קהלת ה) וְיִתְרוֹן אַרְץ בְּכַל הַיָּא (ס"א ט"א
בבבלי הו"א) הַאי פֶּל אִיהוּ רִיחַ לְהַהוּא גּוּף.
פְּגוּוּנָא דָּא בַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, אִיהוּ גּוּף,
וְרִיחַ דְּשִׁלְטָא בֵּיה, פְּגוּוּנָא דְּהַהוּא רִיחַ עֲלָאָה,
(ס"א דְּשִׁלְטָא עַל גּוּפָא דְאַקְרִי כָל) דְּאַקְרִי כָל, דְּשִׁלְט עַל
גּוּפָא לְעִילָא, וְדָא הוּא דְאַקְרִי כָל בְּשַׁר, וְעַל
דָּא כְּתִיב, יְבֹא כָל בְּשַׁר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי אֲמֵר
יְי'. עַל הַהוּא עֲדוּנָא פְּתִיב, (ישעיה סד) עֵינן לֹא
רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.

חֲדוּ חֲבַרְיָא בְּאַרְחָא. כַּד מְטוּ לַגּוּ טוֹרָא חַד
אָמַר רַבִּי חֵיָא לְהַהוּא טַיִיעָא, מָה שְׁמָךְ.
אָמַר לִיה חֲנָן. אָמַר לִיה קֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא
יַחֲנֵנְךָ, וְיִשְׁמַע לְקוֹלְךָ בְּשַׁעֲתָא דְתַצְטְרִיף לִיה.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי הָא גָּטִי שְׁמָשָׂא, וְהַכִּי
כַּתַּר טוֹרָא דָּא, אִית כֶּפֶר חַד עַל שְׁמָךְ, דְּאַקְרִי
כֶּפֶר חֲנָן, נְבִית תַּמָּן בְּגִין יְקָרָא דְשְׁמָךְ. כַּד מְטוּ
לְהֶתֶם, עָאֵלוּ לְבֵית אוּשְׁפִיזֵיהוּ, וְסִדְרוּ
קְמִיֵּיהוּ פְתוּרָא, בְּכַמְהָ זִינִין לְמִיכַל. אָמַר רַבִּי
חֵיָא, וְדָאֵי פְתוּרָא דָּא, פְּגוּוּנָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי,
וְאִית לָן לְסִלְקָא הַאי פְתוּרָא, וְלֹאֲעֲטְרָא לִיה
בְּמַלִּין דְּאוּרִייתָא.

פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאַמֵּר, (דברים ח) וְאַכְלַתְּ וְשִׁבַּעְתְּ
וּבִרְכַתְּ אֶת יְי' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה
אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. אֵי בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִינֵן,
לְבַר מְאַרְעָא מְנַלְן. דְּהַא פְּגוּוּנָא דָּא לֹא

אָלֵא הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא עֲשֶׂה אֶת
הָאָדָם בְּעוֹלָם הַבָּא כְּמוֹ יֶקֶר
הַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה. אוֹתוֹ
כְּבוֹד עֲלִיּוֹן הוּא רִיחַ לְרִיחַ וְנִשְׁמָה
לְנִשְׁמָה, עַד שְׁמַגִּיעַ לְמִקּוּם אֶחָד
לְמִטָּה שְׁנִקְרָא גּוּף, וּבְזֶה נִכְנַסֵּת
רִיחַ אַחַת שֶׁל מְקוֹר הַחַיִּים
שְׁנִקְרָאת כָּל, בְּזֶה הוּא כָּל הַטּוֹב
וְכָל הַמְּזוּן וְכָל סְפוּק אוֹתוֹ הַגּוּף.
וְסוּד זֶה - (קהלת ה) וְיִתְרוֹן אַרְץ בְּכַל
הַיָּא. (מזוה בבבלי הו"א) הַכָּל הַזֶּה הוּא
רִיחַ לְאוֹתוֹ גּוּף. כְּמוֹ זֶה אָדָם
בְּעוֹלָם הַבָּא הוּא גּוּף, וְרִיחַ
שְׁשׁוּלְטַת בּוֹ, כְּמוֹ אוֹתָהּ רִיחַ
עֲלִיּוֹנָה (שְׁשׁוּלְטַת עַל הַגּוּף שְׁנִקְרָא כָּל)
שְׁנִקְרָאת כָּל, שְׁשׁוּלְטַת עַל הַגּוּף
לְמַעְלָה, וְזֶהוּ שְׁנִקְרָא כָּל בְּשַׁר,
וְעַל זֶה כְּתוּב יְבֹא כָּל בְּשַׁר
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי אֲמֵר ה'. עַל אוֹתוֹ
עֲדוּן כְּתוּב, (ישעיה סד) עֵינן לֹא רָאִתָּה
אֱלֹהִים זֹולְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.
שְׂמַחוּ הַחֲבָרִים בְּדַרְךָ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ
לְתוֹף הַר אֶחָד, אָמַר רַבִּי חֵיָא
לְאוֹתוֹ סוּחֵר, מָה שְׁמָךְ? אָמַר לוֹ,
חֲנָן. אָמַר לוֹ, הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא
יַחֲנֵנְךָ וְיִשְׁמַע לְקוֹלְךָ בְּשַׁעֲהָ
שְׁתַצְטְרִיף לוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי
הַרִי גָטֵה הַשְׂמֵשׁ, וְכֵן אַחַר הַהַר
הַזֶּה יֵשׁ כֶּפֶר אֶחָד עַל שְׁמָךְ,
שְׁנִקְרָא כֶּפֶר חֲנָן, נְלוּן שֵׁם בְּשִׁבִיל
כְּבוֹד שְׁמָךְ. כְּשֶׁהֲגִיעוּ לְשֵׁם נִכְנְסוּ
לְבֵית מְאַרְחֵיהֶם, וְסִדְרוּ לְפָנֵיהֶם
שְׁלַחַן בְּכַמְהָ מִינִים לְאַכֹּל. אָמַר
רַבִּי חֵיָא, וְדָאֵי שְׁלַחַן זֶה כְּמוֹ
הַעוֹלָם הַבָּא, וְיֵשׁ לָנוּ לְהַעֲלוֹת
שְׁלַחַן זֶה וְלַעֲטְרוֹ בְּדַבְרֵי תוֹרָה.
פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאַמֵּר, (דברים ח)
וְאַכְלַתְּ וְשִׁבַּעְתְּ וּבִרְכַתְּ אֶת ה'
אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן
לָךְ. אִם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל מְבָרְכִים,
בַּחוּץ לְאַרְץ מִצְרַיִם לָנוּ, שְׁהֵרִי בְּגִין
זֶה לֹא צְרִיף? אֵלָּא, כְּשֶׁבְרָא

אֲצַטְרִיף. אֵלָּא, קֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא כַּד בְּרָא עֲלָמָא, פְּלִיג אַרְעָא, יִשׁוּבָא

הקדוש ברוך הוא את העולם, חלק את הארץ. הישוב הוא לצד אחד, והחרכה היא לצד אחר. חלק את הישוב והקיף את העולם סביב נקדה אחת, ומי היא? הארץ הקדושה. הארץ הקדושה היא מרכז העולם, ובאמצע הארץ הקדושה היא ירושלים. אמצע ירושלים הוא בית קדש הקדשים. וכל הטוב וכל המזון של כל הישוב יורד לשם מלמעלה, ואין לה מקום בכל הישוב שלא נזון משם.

חלק את החרכה, ולא נמצא מקום חרב קשה בכל העולם פרט לאותו מדבר, ששברו ישראל כחו ותקפו ארבעים שנה, כמו שנאמר (דברים ח) המוליך במדבר הגדל והנורא. באותו מדבר שולט הצד האחר, ובעל כרחו הלכו עליו ישראל ושברו כחו ארבעים שנים. ואם ישראל נמצאו צדיקים באותם ארבעים שנים, היה מעבר אותו הצד האחר מן העולם. ומשהרגיזו את הקדוש ברוך הוא כל אותן פעמים, התחזק אותו הצד האחר, ונפלו כלם תחת רשותו.

ואם תאמר, והרי משה שעלה על כל בני העולם איך מת שם? - לא כן, שהרי משה הנאמן לא היה בפרשותו אלא בהר העברים. מה זה העברים? מחלקת. שחלקו עליו שליטים עליונים שלמעלה, ולא נמסר בידי ממונה ושליט אחר, ונשאר כן, עד שבא משה העבד הנאמן ושלט עליו, ונקבר שם, ולא התעסק בקבורתו - רק הקדוש ברוך הוא לבדו, שכתוב (שם לד) ויקבר אותו בגי.

ויקבר אותו, מי? אותו שכתוב בו בדרך נסתר (שמות כד) ואל משה אמר, ולא כתוב מי הוא. ויקרא אל משה, ולא כתוב מי הוא. אף

איהו לסטר חד, וחרבא איהו לסטר אחרא. פליג ישובא, ואסחר עלמא סחרגיה דנקודה חדא. ומאן איהו, דא ארעא קדישא, ארעא קדישא אמצעיתא דעלמא. ובאמצעיתא דארעא קדישא, איהו ירושלים. אמצעיתא דירושלים איהו בית קדש הקדשים, וכל טיבו וכל מזונא דכל ישובא, תמן נחית מלעילא. ולית לה אתר בכל ישובא דלא אתנן מתמן. פליג חרבא. ולא אשתכח חרבא תקיפא בכל עלמא, פר ההוא מדבר, דתברו חיליה ותקפיה ישראל ארבעים שנה, כמה דאת אמר (דברים ח) המוליך במדבר הגדול והנורא. בהוא מדברא, שלטא סטרא אחרא, ובעל כרחיה אזלו ישראל עליה, ותברו חיליה, ארבעין שנין. ואי ישראל ישתכחו זכאין באינון ארבעין שנין, הנה מתעברא ההוא סטרא אחרא מעלמא, ומדקא ארגיזו ליה לקודשא בריך הוא כל אינון זמנין, אתתקף ההוא סטרא אחרא, ונפלו כלהו תמן תחות רשותיה.

ואי תימא, והא משה דסליק על כל בני עלמא, היך מית תמן. לאו הכי, דהא משה מהימנא לא הוה ברשותיה, אלא בהר העברים. מאי העברים. פלוגתא. דאתפלגו עליה שליטין עלאין דלעילא, ולא אתמסר בידי דממנא ושליטא אחרא, ואשתאר הכי, עד דאתא משה עבדא מהימנא, ושליט עליה, ואתקבר תמן, ולא אתעסק ביה בקבורתיה, פר קדשא בריך הוא בלחודוי, דכתיב, (דברים לד) ויקבר אותו בגי.

ויקבר אותו, מאן. ההוא דכתיב ביה בארץ סתים, (שמות כד) ואל משה אמר, ולא כתיב מאן איהו. ויקרא אל משה, ולא כתיב

מָאן אִיהוּ. אוּף הָכָא וַיִּקְבוֹר אוֹתוֹ, וְלֹא כְתִיב מָאן אִיהוּ, אֶלָּא וְדַאי הָאִי אַתְרַּיְדִיעָא אִיהוּ לְגַבֵּי חֲבֵרְיָא. וְעַל דָּא, בְּהֵוּא טוֹרָא לֹא שְׁלִיט עָלֵיהּ, בַּר מֹשֶׁה בְּלַחֲדוּדֵי, וְאִיהוּ אַתְקַבַּר תַּמָּן. וּבְגִין לְמַנְדַּע לְכָל דְּרִין אַתְרַנִּין דְּעַלְמָא, דְּאֵינּוּן מְתֵי מְדַבֵּר יְקוּמוּן, הֵהוּא רַעֲיָא דְלַהוֹן אֲשֵׁרֵי לִיָּה בְּגוּוֹיָיהוּ, לְמַהוּי כְּלָהוּ בְּאַתְעָרוּתָא דְקִיּוּמָא לְעַלְמָא דְאַתִּי.

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי דְהֵהוּא מְדַבְּרָא אִיהוּ תְקַפָּא דְסִטְרָא אַחְרָא, הִיךָ פְקִיד קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַל הֵהוּא שְׁעִיר, לְשַׁדְרָא לִיָּה לְטוֹרָא אַחְרָא, דְּאֶקְרִי עֲזָאוּל, הָוּה לוֹן (דף קנ"ז ע"ב) לְשַׁדְרָא לִיָּה לְהֵהוּא טוֹרָא דְאַזְלֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא בִיָּה. אֶלָּא, פִּיּוֹן דְּהָא אֲזַלוּ בִיָּה יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִין שָׁנִין, הָא אַתְּבַר תְּקִפִּיָּה. וְתְקִפִּיָּה אַתְּתַקַּף בְּאַתְרַּיְדִיעָא עֵבֶר בִּיָּה גְבַר תַּמָּן לְעַלְמִין, וּבְהֵהוּא טוֹרָא, הָא הוּהוּ דִּיּוֹרִיָּהוּן דִּישְׂרָאֵל תַּמָּן אַרְבַּעִין שָׁנִין.

אֲבָרְ בְּהָאֵי שְׁעִיר, הֵהוּא אַתְרַּיְדִיעָא אִיהוּ טַנְרָא תְקִיפָא עַלְאָה, וְתַחֲתוֹ עֲמָקָא דְהֵהוּא טַנְרָא, דְּבַר נֶשׁ לֹא (ס"א לא יביל לְמִיעַל תַּמָּן) עֵייל תַּמָּן אִיהוּ שְׁלִיט יַתִּיר לְמִיכַל טַרְפִּיָּה, בְּגִין דִּיתַעְבַּר מְעַלְיָהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח בְּהוּ מְקַטְרָגָא עַלְיָהוּ בִישׁוּבָא.

שׁוֹלְטַנְתִּיָּה דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא, גּוּ אֲמַצְעִיתָא דְנִקְוָדָה דְכָל (עלמא) אַרְעָא קְדִישָׁא, בְּבֵי קְדָשׁ הַקְדָּשִׁים. וְאַף עַל גַּב דְּהִשְׁתָּא לֹאוּ אִיהוּ בְקִיּוּמָא, בְּזַכּוּתִיָּה כָּל עַלְמָא אַתְּזַן, וּמְזוּנָא וְסַפּוּקָא מִתַּמָּן נִפְקָא לְכָלְא, בְּכָל אַתְרַּיְדִיעָא סִטְרָא דִישׁוּבָא. וּבְגִין כֵּן, אַף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל הִשְׁתָּא לְבַר מְאַרְעָא קְדִישָׁא, עִם כָּל דָּא מַחִילָא וְזַכּוּתָא דְאַרְעָא, אֲשַׁתְּכַח מְזוּנָא וְסַפּוּקָא לְכָל עַלְמָא. וְעַל דָּא כְתִיב (דברים ח) וּבִרְכַת אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ

כָּאן וַיִּקְבוֹר אוֹתוֹ, וְלֹא כְתוּב מִי הוּא, אֶלָּא וְדַאי מְקוּם זֶה יְדוּעַ הוּא לְחֲבֵרִים. וְלִכְּנַן בְּאוֹתוֹ הֵר לֹא שְׁלַט עָלָיו - רַק מֹשֶׁה לְבָדוּ, וְהוּא נִקְבַּר שָׁם. וּבְשִׁבְלֵי לְהוֹדִיעַ לְכָל הַדּוֹרוֹת הַאַחֲרִים שֶׁל הַעוֹלָם שְׂאוֹתָם מִתֵּי מְדַבֵּר יְקוּמוּן, אוֹתוֹ הַרוּעָה שְׁלֵהֶם הִשְׁרָה בְּתוֹכָם, לְהִיּוֹת כָּלָם בְּהַתְעוֹרְרוֹת הַעֲמִידָה לְעוֹלָם הַכָּא.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן שְׂאוֹתוֹ מְדַבֵּר הוּא תַקַּף וְכַח הַצַּד הַאֲחֵר, אִיךָ צְוָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל אוֹתוֹ שְׁעִיר לְשַׁלְּחוֹ לְהַר אַחַר שְׁנִקְרָא עֲזָאוּל? הֲיֵה לָהֶם לְשַׁלְּחוֹ לְאוֹתוֹ הֵר שְׁהִלְכוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבַּר. אֶלָּא, כִּיּוֹן שְׁהֵרֵי הִלְכוּ בוֹ יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִים שָׁנִים, הֵרֵי נִשְׁבַּר תַּקְפוֹ. וְתַקְפוֹ הַתַּחֲזֵק בְּמְקוּם שְׁלֹא עֵבֶר בוֹ אִישׁ שֵׁם לְעוֹלָמִים, וּבְאוֹתוֹ הֵר הֵרֵי הֵיָה דִּיּוֹרָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֵׁם אַרְבַּעִים שָׁנִים.

אֲבָרְ בְּשְׁעִיר הַזֶּה, אוֹתוֹ מְקוּם הוּא סַלַּע תִּזְק עֲלִיּוֹן, וְתַחַת עֲמַק אוֹתוֹ סַלַּע, שְׂאִישׁ לֹא (אינו יכול להכנס לשם) נִכְנס שָׁם, הוּא שׁוֹלֵט יוֹתֵר לְאָכַל טַרְפוֹ, כְּדֵי שִׁיעֵבֶר מֵעַל יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִמָּצֵא לָהֶם מְקַטְרָג עַלֵּיהֶם בִּישׁוּב.

שְׁרַטוֹנוֹ שֶׁל סוּד הַאֲמוּנָה תוֹךְ מְרַכְז הַנִּקְדָּה שֶׁל כָּל (העולם) הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה בְּבֵית קְדָשׁ הַקְדָּשִׁים. וְאַף עַל גַּב שֶׁעֲכָשׁוּ אֵינּוּ בְקִיּוּם, בְּזַכּוּתוֹ נִזְוֵן כָּל הַעוֹלָם, וּמְזוּן וְסַפּוּק יוֹצְאִים מִשָּׁם לְכָל בְּכָל מְקוּם שֶׁל צַד הַיְשׁוּב. וְלִכְּנַן, אַף עַל גַּב שִׁישְׂרָאֵל עֲכָשׁוּ מַחוּץ לְאָרֶץ הַקְדוּשָׁה, עִם כָּל זֶה, מִכַּח וְזַכּוּת הָאָרֶץ נִמְצָא מְזוּן וְסַפּוּק לְכָל הַעוֹלָם. וְעַל זֶה פְּתוּב (דברים ח) וּבִרְכַת אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֶּבֶה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. עַל הָאָרֶץ

וּבִרְכַת אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ

הטבה ודאי, שהרי בשבילה נמצא מזון וספוק לעולם. מו שמתעדין על שלחנו ומתענג באותם מאכלים, יש לו להזכיר ולדאג על קדשת הארץ הקדושה ועל היכל המלך שחרב. ובשביל אותו עצב שהוא מתעצב על שלחנו באותה שמחה ומשחה של שם, הקדוש ברוך הוא חושב עליו כאלו בנה את ביתו ובנה את כל חרבות בית המקדש. אשרי חלקו!

כוס של ברכה אינו אלא בשלשה, משום שהרי מסוד של שלשת האבות מתברך, ועל זה לא צריך כוס אלא בשלשה. כוס של ברכה צריך לתת אותה בימין ובשמאל ולקבלה בין שניהם, משום שנתנת בין ימין ושמאל. אחר כך ישאיר אותה בימין, שהרי משם מתברך.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, וכלם הם פראוי, משום שתקוני כוס של ברכה הם עשרה, והרי פרשה החברים. כוס של ברכה צריך להשגיח בו בעין, משום שכתוב (שם יא) עיני ה' אלהיך בה, ולא צריך להשכח מהעין, אלא להשגיח בו.

כוס של ברכה מתברך באותה ברכה שמברך האדם את הקדוש ברוך הוא, משום (פ) שהוא סוד האמונה, וצריך לשמרו בשמירה עליונה, כמי שהוא חשיבות המלך, שהרי בשבילו נתברך שלחנו בשעת ברפת המזון שאותו אדם מברך.

צריך ששלחנו לא יהיה ריק, שהרי אין ברכה מצויה על שלחן ריק, כמו שבארוה, שכתוב (מלכים-ב ד) הגידי לי מה יש לך בפית וגו'. ולכן שלחן לא צריך

הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, דהא בגינה מזונא וספוקא אשתכח בעלמא. מאן דאתעדן על פתוריה ומתענג באינון מיכלין, אית ליה לאדפרא ולדאגא על קדשה דארעא קדישא, ועל היכלא דמלכא דקא אתחריב. ובגין ההוא עציבו דאיהו קא מתעצב על פתוריה, בההוא חדרה ומשתתא דתמן, קדשא בריך הוא חשיב עליה פאלו בנה ביתיה, ובנה כל אינון חרבי דבי מקדשא, זפאה חולקיה.

כוס של ברכה, לא הוי אלא בתלתא. בגין דהא מרזא דתלת אבהן קא מתברכא, ועל דא לא אצטריך כוס אלא בתלתא. כוס של ברכה אצטריך למיהב ליה בימינא ובשמאלא, ולקבלא ליה בין תרווייהו, בגין דאתיהיב בין ימינא ושמאלא. ולבתר ישתביק ליה בימינא, דהא מתמן אתברכא.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, וכלהו הוו פדקא יאות, בגין דתקוני דכוס של ברכה עשרה אינון, והא אוקמוה חבריא. כוס של ברכה אצטריך לאשגחא ביה בעינא, בגין דכתיב, (דברים יא) עיני יי' אלהיך בה, ולא אצטריך לאתנשי מעינא, אלא לאשגחא ביה. כוס של ברכה, אתברך בההוא ברכתא, דקא מברך בר נש עליה לקודשא בריך הוא, בגין דאיהו רזא דמהימנותא, ואצטריך לנטרא ליה בנטירו עלאה, כמאן דאיהו חשיבותא דמלכא, דהא בגיניה, אתברך פתוריה, בשעתא דברכת מזונא, דההוא בר נש מברך.

פתוריה אצטריך דלא יהא בריקניא, דהא לית ברכתא משתכחא על פתורא ריקניא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (מלכים ב ד) הגידי לי מה

יש לך בפית וגו'. ועל דא

להראות ריקם, שהרי הברכות העליונות לא שורות אלא במקום שלם. וסוד זה - ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, וכתוב (דניאל ב) נותן חכמה לחכמים. ועל סוד זה שלחן של לחם הפנים, שכתוב (שמות כח) ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד.

רעיא מהימנא

הנאים ואמוראים, התכנסו כלכם, שהרי הגיעה השעה לתמן ביה פלי המלך, (להזכיר ולהתקן) להאיר להתתקן לפניו, שהו: משכן, מנורה, שלחן, מזבח, פיור וכנו, ארון וכפורת וכרובים. והכל בשקל. ומשום כך צוה את ישראל, זה יתנו.

עמד תנא אחד ואמר, רועה הנאמן, ודאי כך הוא, ואותך צוה לעשות את כלם, זהו שכתוב ועשית מנורת. ועשית שלחן. וכך בהכל, וראה ועשה, ומתכל לא התקשה לך לעשות אלא שלשה דברים ושוים באותיות שמך: מ"נורה, ש"קלים, ה"חדש. למה התקשו לך?

אמר לו, זקן זקן, אתם מוציאים קשיה זו שהתקשתי לי מן מקשה תיעשה המנורה. ודאי שהכלי של הקדוש ברוף הוא היא שכינה, שהיא כלי לשמש את בעלה, היא המנורה שלו שנאמר ביה (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, שהם: הגדלה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, וסוד ומלכות. בשבע פלוגה.

משבע הדרגות הללו - שלשת קני המנורה מצדה האחד, גוף ושתי זרועות המלך, הוא גר מצוה להאיר בהם. ושלשת קני המנורה מצדה השני, הם שתי

פתורא לא אצטריף לאתחזאה בריקניא, דהא ברפאן עלאין לא שריין, אלא באתר שלים. ורזא דא (שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה, וכתוב (דניאל ב) יהב חכמתא לחכימין. ועל רזא דנא שלחן דלחם הפנים, דכתיב, (שמות כח) ונתת על השלחן לחם לפני תמיד.

רעיא מהימנא

הנאין ואמוראין אתפנשו כלכו, דהא קא מטי שעתא, לתקנא ביה מאני מלפא, (ס"א לאזכרא ולא תתקנא) לאנהרא לאתתקנא קמיה, דאינון: משכנא, מנרתא, פתורא, מדבחא, פיור, וכנו, ארון, וכפורת, וכרובים, וכלא בשקל. ובגין דא מני לישראל, זה יתנו.

קם תנא חדא ואמר, (ודאי) רעיא מהימנא ודאי הכי הוא, ולך מני למעבד פלהו, הדא הוא דכתיב, ועשית מנורת. ועשית שלחן. והכי בכלא, וראה ועשה, ומכלא לא אתקשי לך למעבד, אלא תלת מלין דרשימין באתון דשמך, מ"נורה, ש"קלים, ה"חדש. אמאי אתקשי לך?

אמר ליה, סבא סבא, אתון מפיקין (דף קנ"ח ע"א) קושיא דא דאתקשי לי, מן מקשה תיעשה המנורה. ודאי מאנא דקודשא בריך הוא, איהי שכנינתא, דאיהי מאנא לשמשא לבעלה, איהי מנרתא דיליה, דאתמר ביה, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך, דאינון: הגדולה, והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד, וסוד, ומלכות. שבע פלילא.

משבע דרגין אליו, שלשת קני מנורה מצדה האחד, גופא ותרין דרועי דמלפא.

איהו גר מצוה, לאנהרא בהון. ושלשה קני מנורה מצדה השנית, אינון

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'



בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע